

ningen, men indskrænke dem til den Periode, hvori Dyrtiden nærmest kan antages at virke. Jeg tilstaaer, at jeg anseer en saadan Fremgangsmaade for uheldig, og jeg troer, at det var urigtigt, at man brugte den i 1847; jeg troer, at man skal indrette Lovgivningen saaledes, at Dyrtiden saa meget som muligt forud modvirkes ved den, og jeg troer, at man kun ved at vælge denne Fremgangsmaade kan vente, at slige Conjuncturer formildes saa meget som muligt, naar de indtræde. Der udfordres en længere Tid, for at Operationerne kunne indledes; der udfordres en længere Tid, forinden Handelen kan tage en vis bestemt Gang; det er urigtigt at spænde Forholdene saaledes, at der skal udfordres en stærk Paatrængen for at bevirke, at Regjeringen saa at sige aabner Sluserne, for at der kan fremkaldes en pludselig Indstrømmen, men at Varerne forsælligt skulle holdes borte i længere Tid, indtil man kan sige, nu ere Priserne drevne saa høit op, lader os nu aabne Sluserne, thi ellers dør man af Sult. Det er urigtigt at gjøre det; man skal i Tide ned sætte Afgifterne og give Handelen frit Løb, og man skal ikke atter udsætte Handelen for en pludselig Afstøring; man skal forbeholde Legislaturens Medvirkning til, at saadanne Forholdsregler atter skulde træde ud af Kraft. I en Sag af meget mindre Bigtighed, nemlig Loven angaaende Indførsel af Brød i Kjøbstæderne, har Regjeringen selv indrømmet dette; man har der sat Perioden for dens Virksomhed saa lang, at Rigsdagen kunde være sammentraadt næste Gang og paany have taget Sagen under Overveielse, inden Loven traadte ud af Kraft. Men med Hensyn til en Toldlov kan man ikke saa godt gjøre dette; thi den udenlandske Handel vil ikke kunne bevæge sig med den Sikkerhed, som denne Næringsvei udfordrer, naar Sagen ikke staaer saaledes hen, at man kan stole paa, at nyde den engang indrømmede Frihed uden nogen bestemt Tidsgrænse; man kan da paany tage Sagen under Overveielse, og jeg skal da for mit Bedkommende, hvis Finantsministeren til næste Efteraar skulde forelægge en Lov, hvorved Noget af den Toldfrihed, som nu tilstaaes, bliver forandret til en lille Told, være meget villig til at gaae ind derpaa. Hvis

man f. Ex. med Hensyn til Meel vilde sætte en rimelig Told, hvori der kunde siges at være en passende Beshyttelse for Møllerne, kunde det have meget for sig. Det er jo ganske vist, at f. Ex. Sagen med Hensyn til Møllervæsenets hele Ordning staaer paa en anden Fod i Kongeriget, end navnlig i Holsteen. Vi havde som bekendt her i Kongeriget saa at sige intet Sted nogen Tvangsbret for Møllerne; her eksisterede i det Væsentlige slet ingen Møllertvang, og der er, saavidt jeg veed, kun eet Sted, hvor der kan være Spørgsmaal om nogen Dpoffrelse fra Statskassens Side for at afløse Møllertvangen i Henhold til Loven af 14de April 1852 § 15, hvor det siges, at, hvis der var noget Sted her i Landet, hvor der herskede Møllertvang, skulde manælde sig inden Udløbet af et Aar, og Regjeringen skulde da træffe Foranstaltninger til dens Aflysning; jeg veed ikke, hvorvidt denne Lov er kommen til Anvendelse, og hvorvidt der altsaa for Statskassens Bedkommende kan blive Tale om at gjøre Dpoffrelser i Kongeriget med Hensyn til Møllertvangens Ophævelse; men, hvis saa er, og hvis man saa f. Ex. vil lade en lille Told paa Meel paa lidt under det Halve af den nuværende Told staae i saa lang Tid, som behøves til Indemnification af Møllertvang i det paagældende District, synes mig, at der kan være en Deel, der taler derfor. Ved Lovens Overkrift som midlertidig er der jo desuden antydnet, at man ikke vil modsætte sig en fornyet Forhandling af dette Affnit af Toldlovgivningen, naar Regjeringen gaaer ind derpaa. Vi have for længe udsat at tage dette Affnit af Toldlovgivningen under Overveielse; det burde have være steet i Forbindelse med Consumtionens Ophævelse; nu ere Omstændighederne blevne saaledes, at det har en meget større practisk Betydning, end det tidligere har havt, lader os nu komme ind derpaa; senere kan jo Regjeringen, hvis den vil have Modificationer i det nu Vedtagne, fremlægge Forslag i saa Henseende. Jeg haaber derfor endnu, at Finantsministeren, hvis Loven skulde gaae igjennem i den Stikkelse, som Udvalget har tilladt sig at foreslaae, dog vil føle stor Betænkkelighed ved at vægre sig for at gaae ind paa at forstærke Befolkningen de Lettelser,